

бързина и точност. А китката на дъсната ржка била толкова свободна, щото приличала на кърпа, вързана за края на пръчка. Всичко това, безспорно, допринасяло и подпомагало твърде много неговата „дяволска“ техника. Но той притежавал още и несравнима музикалност, забележителен умъ, интелигентност и необикновен слухъ. Само съ едно леко пипване на пръста той можелъ да нагласи цигулката си всрѣдъ оглушителния шумъ на барабанитѣ, тржбитѣ и всички други инструменти отъ оркестра.

Паганини преживѣлъ 56 години и умрѣлъ въ Ница (Франция), като оставилъ богатство, което възлизало на 1,700,000 златни франка.

Мнозина мислѣли, че Паганини билъ мраченъ, зълъ и необщителенъ човѣкъ. Но това е една отъ многото измислици за него. Напротивъ, той билъ твърде веселъ, закачливъ, дружелюбенъ и обичалъ много шегитѣ, когато здравето му позволявало това. За неговата сърдечностъ говорятъ много случаи. Така напримѣръ, еднѣжъ, въ Виена, Паганини слушалъ единъ концертъ, гдето се изпълнявала една отъ симфониитѣ на Бетовена. Той билъ дълбоко покъртенъ отъ великото произведение. Изслушалъ го неподвижно и безмълвно, а отъ очитѣ му бликнали сълзи. И въ тѣзи сълзи околнитѣ видѣли какъ единъ великъ „човѣкъ“ цени гения на другъ великъ. Защото, наистина, великиятъ артистъ е великъ преди всичко по душа!

Но историята на този необикновенъ човѣкъ не свършва съ смъртта му. Той претърпѣлъ още много „следсмъртни премеждия“, които за дълго не дали покой на останкитѣ му.

Следъ смъртта на Николò Паганини, тѣлото му било балсамирано и изложено на показъ предъ гражданството въ Ница. Вестта за неговата смъртъ привлѣкла много любопитни и отъ други краища, които, като не успѣли да го видятъ приживе, дошли да го